

УКРАЇНСЬКА ДІЯМКА

БЮЛЕТЕНЬ СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ.

UKRAINIAN THOUGHTS

A bulletin of Ukrainians in Great Britain

ЧИСЛО 8./26/. РІК III.

ЛОНДОН, ДНЯ 31. ТРАВНЯ 1947.

Ц І Н А 6 ПЕНСІЇ.

ВЕСЬ УКРАЇНСЬКИЙ НАРІД
СТОЇТЬ СЬГОДНІ ПЕРЕД ТВО-
ЄЮ МОГИЛОЮ І ВІДДАЄ ГЛИБО-
КИЙ ПОКЛІН ТВОЙОМУ
ЗМАГАННЮ, ТВОЇЙ
ЖЕРТВІ.

ВСЯ УКРАЇНСЬКА НАЦІЯ
СТОЇТЬ ГОРДО І ТВЕРДО НА
СТАНОВИЩАХ ЗДОБУТИХ ТВОЄ-
ПОСВЯТОЮ І ТЕР-
ПІННЯМ.

ВСЯ УКРАЇНСЬКА НАЦІЯ
ВІДДАЄ ПОШАНУ ТВОЙОМУ МАЄ-
СТАТОВІ - МАЄСТАТО
ВІ ВІЧНОГО ЖИ-
ТТЯ ТВОГО БЕЗ-

*Україне, вряту
несняному
воєнов*

СМЕРТНОГО ДУХА.
КОЛИ ЗАГРАТЬ БОЄВІ,
СУРМИ І ПОКЛОНЯТЬСЯ ТОВІ
ЗМІТІ КРОВ'Ю ПРАПОРІ -
ЗНАЙ, ЩО ВСЯ УКРАЇНСЬКА НА-
ЦІЯ У ВАКОМУ ЗМАГАННІ ВИ-
КОНУЄ ТВОЙ ЗАПОВІТ - ЗА-
ПОВІТ СЛАВИ Й
ВОЛІ. ЗАПОВІТ
УКРАЇНСЬКОЇ СА-
МОСТІЙНОЇ СО-
БОРНОЇ ДЕРЖА-
ВИ. ТАК НАМ, БОЖЕ, ДОПОМО-
ЖИ!

СВЯТО МОГИЛ.

Був старий звичай в Україні, що в часі Великодніх Свят, в часі пробудження природи до життя, в день перемоги сонця та весни над темрявою й зимов, в день перемоги правди над брехнею та облудом - український нарід обходив поминки по поляглих.

По світовій та українській вільній війні, коли українська земля засіялась могилками українських борців, цей звичай перейшов у традицію. Змінено тільки день обходу, перенесено його на Зелені Свята. На ці самі свята, коли вся природа краєсується цвітами, новим пульсуючим життям, символікою якого, хотів український нарід передати невміру щість його змагання за здійснення його політичних ідеалів - здобуття самостійності України.

Обходи ці відбувались дуже впросто. Українське громадянство долає про могили борців за волю, вдержувало їх в належному культурному стані та вигляді. На всі місця, цвинтарі підчас Зелених Свят йшли процесії, виходили цілі свята, щедники відправляли Панахиди, а нарід віддавав глибоку шану тим, що лягли в могилах. До найкращих, найбільш вродистих належали обходи на могилах Укр. Січових Стрільців на Маківці та на козацькій могилі під Берестечком на Волині. Хто з нас там був - до сьогодні пам'ятає це духове піднесення в народі, коли то з усіх закутків української землі, де лише можна було явно виявляти свою шану до борців та національну свідомість, дисципліну й організованість - збиравсь український нарід під проводом Церкви, щоб вшанувати тілні останки цих, що для добра народу віддали все, що у них було найкраще - своє життя.

Відаючи пошану тіням борців, наш нарід виявляв тим своє духове нероздільність із тими, що відійшли у вічність, добровільно зриваючи янтга за краю долю живучих поколінь. Во все, що було в нас найкраще, найдорожче - всі найкращі сини України,

її лицарі й оборонці, за покликком найкращих почувань любови до нашої і самопосвяти йшло дуже часто в рівні бої й лягало за землю, за славу, і тільки як спомин по них, знамя їхнього змагання виробляло сили.

Остані Місюки.

Г Е Р О Я М .

Перед Вами, що в бою лягли в Ріднім Краї і на далекій чужині, Перед Вами всі вірні сини, Що за волю життя віддали - Свої голови клонили вниз.

Цісні слави співасмо ми, Вам негідні, безсмертні герої, Як Легенди, Івахів Вояцьк, Мирон Орлик і воїн, що лягли в отвертину з корогом бою,

На могилах незнаних борців, Що так вчисто засіялись і лога, Чи складшем тернові вінці і прикладем на кров і мечі, Що будемо боротись за волю!

Ви сі впади на шляху одини, Не дорожі до волі-свободи, Ми підемо не каліше по вам Череві зуди і бої й огні Аж до світлого дня Перемоги!

Перед духом Петлюри, що впаде з рук найміта нашого кота, Перед Вождем Євгенюм, що знов в Роттердамі проляв свою кров - Ми вшануємось, що буде відплата!

Маєстат могил, що символізував відвічне змагання оформлював протиполом століть нашу національну думку. Цілі покоління українського народу плакали в цій традиції, базували на ній всі свої зусилля, на ній зростає наша духовна культура, що давала нам пр. неперепожну силу, яка й помімо незвичайно непрягожих обставин зберігла нас до сьогодні як націю. Це й становить нашу духовну вартість, яка є найсильнішим заборонцем перед всякими затіями наших ворогів. Цьому треба завдячувати, що по стільки невдачах, наш нарід, немов легендарний Фенікс, повстає знова, знова готовий на нові, ще більші жертви.

Викинені з рідної землі, де ніяк орутуальних стовпів червоного сатрапа не може відбутись ніяка релігійна маніфестація, а тим більше призначений вияв національних почувань, у день Зелених Свят згадаймо про невідомі жертви, які віддав український нарід в боротьбі за самостійність, яких тисячі могили на Смоленській, в тисячі російські по полях Смоленських, майданківських та інших полях б. III. Райху.

Відаючи кимось символічно, де ми є агуртовані, а де одинцем цей наш пошани борців-героїв, цементують одним сильні, одні багатини українського народу: шляхом героїв до світлого, сонячного прийдешнього України.

СТИЦАР ЗБРОЙНОГО ЧИНУ

25. травня 1926 року на вулиці в Парижі мученицькою смертю загинув від руки підсланого людо-ненависницькою системою агента творець незалежної Української

Держави СИМОН ПЕТЛЮРА. Склонімо голови перед його світлим образом. Дове́димо в єдності й згоді до переможного кінця розпочату нам боротьбу.

Симоні Петлюрі судила доля стати в новітній історії нашого народу на перше місце в низці тих людей, які одночасово або й спільно з ним працювали над творенням нашої держави.

На протязі бурхливого періоду наших визвольних змагань в роках в роках 1917 - 1920 три постаті висувалися по черзі на перше місце. Спочатку то був Михайло Грушевський. Першо-рядний історик, спокійний, зрівноважений, культурний та громадський діяч ще перед 1917 роком він здобув собі таку популярність і серед своїх і серед чужих, що здавалося він був начеб символ нашого відродження. Далі прийшла черга на Володимира Винниченка. Гарячий, бурхливий, але не стійкий, незрівноважений, хоч і одарований природою не асыякими здібностями, він довго не міг утриматись на першому місці і відступив його Симоні Петлюрі.

Зостався коло керми Симон Петлюра і зостався при ній до останнього дня свого життя. Без освіти Грушевського, без блиску Винниченка, але із чимось, чого тим двоом бракувало, зостався він вірний Українському Народові в найскрутніші хвили його нерівної боротьби за свою державність і певно на віки зв'язав з ним своє ім'я.

Полтавський селянин в походженні, духовний освітою, він відривався від свого оточення не взнаком і йде в український світ. У Львові учи-вся у вільній школі, але більше бере життєвої мудрості від Івана Франка. Пізніше працює як кооператор на Кубані, потім у Києві, як український журналіст, а зокрема і редактор соці-

алістичної преси. Перед війнов і на її початку він редагує єдиний на той час український журнал в російській мові "Українская Жизнь" в Москві, а опісля йде під самий фронт, щоб працювати в "Совєт Земств та Городів" аж до самої революції.

Був він людиною Франкового типу, людиною "надмірної любові" до України. Любив він український нарід не як якусь уронову ідей, не як якийсь іде-

ал, а таким, який тойнарід є. І не формувати його на свою уподобу, а служити йому - ставив Симон Петлюра своєю ціллю і то способами зрозумілими нашому народові і йому властивими.

Провідними ідеями для С. Петлюри були заповісті Шевченка, Лесі Українки і Франка. На цих ідеях він виріс і намагався втілити їх в життя. Як Шевченко вірив, що після слів Гуса мусить прийти діло Жижки, так само вірив Петлюра і намагався стати тим українським Жижков, слова Шевченка та Франка перетворити в діло. Ні Гус ні Жижка не визволили чеського народу, але стали для нього тими дороговказами, по яких він дійшов до свого державного життя.

Симон Петлюра лишив нам по собі науку, і слова, і діла. Майже напередодні своєї смерті, наче її передбачувачи, написав він у друкованому в Парижі журналі "Трибуна" про те, як будеться держава. Зміст приблизно такий: коли справді для спонентування народу в державу потрібна кров, то в першу чергу, кров синів того народу. Кількість крові, добровільно відданої синами даного народу за його майбутнє, визначається міць і довірлість народу до державного життя.

Не звиріача ненависті до дійсних і гаданих ворогів свого народу, а до сов і відданості йому до кінця!

Дорога, яку показували і яку вели наш нарід всі крашії люди землі української від Шевченка і аж до Петлюри - ясна, проста, чесна і вселюдська. І як маємо йти до своєї державності, то знаймо, що всі інші дороги до визволення не доведуть.

Л. Ч - 0.

ВЕЛИКИЙ БОРЕЦЬ

По програній визвольній війні 1918 - 1920 рр. український нарід понав в певну дужову й політичну кризу. Україну розділено між чорирьох займанців. Серед знеможеного народу здавалось затрачувалася віра у власні сили. Треба було людини, яка б взяла на себе провід, яка вказалаб йому дальший шлях боротьби. Така людина знайшлася. Був не в Головного Отамана Симона Петлюра, що не піддався духовній кризі, але на чужині став рава бпанувати стихів та вивести справу на ясний шлях.

Разом із Головним Отаманом працює й Полковник Євген Коновалець, помічник і вірний друг Петлюри на протязі цілої визвольної війни. Шляхи їх були відмінні, але цілі однакова. Полковник Євген Коновалець, воєн із крові й кості, взявся з груп старшин зв'язав до продовження визвольних змагань збройним чинном в нових повоєнних обставинах. Він, як і Петлюра бачив, що кінець першої світової війни був початком другої. І до тієї війни треба було підготовки українського наріду й тому він взявся до творення військових кадрів на українських землях. Він покликав до життя Українську Військову Організацію - УВО, зразу на західних областях України, а згодом разом з Петлюров поклав триває підняти такі ж праці і на СЗ. Але праць перервало замордовання Головного Отамана в Парижі 25. травня 1926 року.

Вся праця над визволенням України спала на полк. Євгена Коновальця самого. І не завдання він взяв на себе свідомо і в повній відповідальності. Обєднав політичний і військовий провід у своїх руках.

Полковник Євген Коновалець розумів, що форма української збройної боротьби залежатиме від довідних політичних умовин. Він був добрим тактиком і уникав сліпого доктринерства, що тоді ціхувало всі українські партії. Його ціллю була держава, а засобом до її осягнення - революція. Націоналізм був для нього не схопленою парраграфом доктрини, але світоглядом, який мав

формити націю й приготувати її до остаточного збройного зриву. Коли він побачив, що збройна боротьба дрібних розмірів не доведе до остаточної цілі, і що в повенній Євро-обстанини не вказували на те, що війна скоро наступить, він рішив перевести боротьбу в політичну площину, тобто перетворити УВО в широку своїм засягом революційно-політичну організацію. Підготовка праці велася довго і послідовно а в своєю му висліді вона дала створення українського націоналістичного руху.

Коновалець створив ідеологію українського всеобіймаючого націоналізму й протиставив його чужим тоталітаризмам. Націоналістична ідеологія знайшла дуже скоро поширення по всіх українських землях. Всюди повстали викиви націоналістичного руху, а рух цілості своїми впливами паралелізував похід ворогів на знищення України. Націоналістична ідеологія на-

чала сотні, тисячі, а згодом мільони людей думати по націоналістичному, орієнтуватись на власні сили, думати в одному напрямі, думати так, як на-казували інтереси нації, та підкорят-ковуватись одному прововоді. Наслідком чину Коновальця є те, що сьогодні українське громадянство має від-мінне духове й політичне наставлення.

Впливи Коновальця й націоналізму росли не роками й місяцями, а днями й годинами. Український нарід відчував, що наближається рішальна година. Відчував і знав це ворог. Він старався спаралілізувати роботу, зглядно відсутки від неї Коновальця, він робив все, щоб лише унеможливити пра-цю Вождя й духового Провідника українського народу, щоб принусити його до капітуляції.

В повному розгарі праці, на передодні другої світової війни, що вже показувалася зза горизонту, смерть вирвала його з наших рядів так, як свого часу Петлюру. Було відомо, що Коновалець, а з ним і українська нація все будуть по стороні тих, які будуть проти Москви. Бій під Мотовилівков доказав, що Коновалець ворог Москви до смерті. Московський агент убив його бомбом в Роттердамі дня 23. травня 1938 року в 12-ту річницю смерті Симона Петлюри.

Коновалець підготував український нарід до війни. До війни був готовий увесь світ. Народи чекали наказу до виступу. Коновалець не доведло дати українській нації наказу виступити до бор за свою волю. Він вправ від ворожої бомби, як перший воєн другої світової війни, другої української визвольної війни. Він загинув в останній стадії підготовки переходу української нації із мирної стану в стан війни, який триває до сьогодні.

Чин Полковника Євгена Коновальця знайшов відгомін серед мільонів а вірність його ідеям найкращі сини українського народу прищезають в сьогодні своїм кров'ю та ризик життям на широких просторах України.

П. Д.

"СОВЗ УКРАЇНЦІВ У ВЕЛ. БРИТАНІЇ"

Л О Н Д О Н,

ДО ВП. ЧЛЕНІВ СУБ ТА ЧИТАЧІВ "УКРАЇНСЬКОЇ ДУМКИ".

Тому, що число членів СУБ з кожним днем зростає, а також тому, що їхні адреси дуже часто змінюються, Управа СУБ є змушена змінити дотеперішню систему висилки бюлетеню "Українська Думка".

До цього часу ми вислали "Українську Думку" в багатьох случаях на адресу одного члена, який з черги доручував її своїм друзям, з якими він перебуває. В такий же спосіб ми вислаємо й це число, але вже слідує /9-те/ число будемо висилати поодинокі і то лише тим членам й передплатникам, які собі цього бажають.

Хто у майбутньому хоче отримувати "Українську Думку", мусить виповнити один примірник нижче вміщеної анкети та переслати його на адресу СУБ.

Якщо такої анкети не отримаємо, часопису висилати не будемо.

При цій нагоді пригадуємо про обовязок платити належність за "Українську Думку" у висоті 6 пенсів за штуку. Булоб вказаним платити належність згори: 3 шил. на три місяці, 6 шилінгів на пів року, або 12 шилінгів на рік.

Піддержуйте одиникий український часопис на терені Вел. Британії! Причиніться до його розвитку, щоб він в короткому часі міг появлятися якнайчастіше та якнайкращий змістом й формою, а тим самим заспокоїв потреби українського Громадянства на терені Вел. Британії. Це можна осягнути лише тоді, коли видавництво буде матеріяльно забезпечене.

Допоможіть Управі СУБ в її праці! Це ж Ваш обовязок!

У п р а в а С У Б.

Тут просимо відтяти.

А н к е т а.

Прошу висилати мені на нижче подану адресу примірників "Української Думки". На передплату вислав Належність за часопис зобовязуюсь виплатити при найближчій нагоді. /Непотрібне просимо скреслити./ Про зміну моєї адреси буду точно повідомляти.

Моє ім'я та прізвище: /Просимо писати латинкою/

Моя адреса Просимо писати друкованими лат. буквами/

Дата Підпис

Тут просимо відтяти. Другу анкету просимо передати іншим.

Анкета.

Прошу висилати мені на нижче подану адресу примірників "УКР. ДУМКИ". На передплату вислав Належність за часопис зобовязуюсь виплатити при найближчій нагоді. /Непотрібне просимо скреслити./ Про зміну моєї адреси буду точно повідомляти.

Моє ім'я та прізвище Просимо писати латинськими/польськими/буквами

Моя адреса Просимо писати друкованими буквами по англійськи

Дата Підпис